

23. MÂNÂ

Muhiddin Gür

Görmüş olduğum mânâdan sonra anladım ki, insanın işlemiş olduğu amelinin nasıl olduğunu o insan bilse de bilmese de, amelin kendisi, işleyen insandan kendisini daha iyi biliyor. Yani amel neyse müsemması ona göre sergileniyor. Kişi ne kadar iyi kötü yaptı dese de yapılan neyse odur.

Onun için de bunu bil de, her hareketinin vücutlu olduğunu anla ki, amelinini ona göre içtenlikle işleyebilesin. Bunu nasıl yapmamız lâzım dersen, bil ki işlediğin amel sana yük oluyorsa, sen Allah için amel işlemiyorsun demektir. Yaptığın ameller nefesine yöneliktir. Olayı şöyle toparlayabilirsek, sen Allah sevgisi için amelinini içtenlikle yapar isen sonunda sevgili sen olursun. Yani hem seven hem de sevilen sen olursun. Mükâfatın da Allah olur. Bu şekilde amelin olursa kazanırsın. Ameline karşılık beklersen beklediğin put olur. Çünkü beklediğini düşünürsün. Düşündüğün de puttur. Sen sevgiyi ara ki, sevgiliye yol bulabilesin. Sevgiliye yol bulabilirsen, kâr ve zararını o zaman algılayabilirsin.

Ben amel üstünden bir mânâ aldım. Aldığım mânânın açıklamasını yazmak istiyorum ki, sizler de ona göre amel işleyebilesiniz. Ben hayatım boyunca merhametli ve adil olmaya çalışmışımdır. Tasavvuf süreci içerisinde de hem adil, hem merhametli, hem affedici, cömert ve de insanlara karşı müşfik olmaya çalışmışımdır. Bu hallerimi ve buna benzer hallerimi hayatım boyunca devam ettirmek ana ilkemdir.

İşte bu hallerim bana mutluluk veriyordu. Bir yerde kendime benlik getirmişim ki, ikaz olarak şöyle bir mânâ aldım.

Bir gün mânâ âleminde, insanları Allah'a çağrı nidası duydum. Yani "İsteyen gelip Allah'ı görebilir," diye bir terimdi. Bu çağrı nidasını duyunca, arzum Allah olduğundan, hemen çağrıya icabet ettim. Birçok hediyeler alıp Allah'a gitmek için yola çıktım. Aslında hediyelerim de yapmış olduğum ibadetlerimdi. Namaz gibi, zekât gibi, Kuran, zikir, din, iman gibi benzeri ibadet sistemleriydi. İşte bunları alıp Allah'a doğru yol aldım. Aslında olay bir duygu menzili gibiydi. Ama ben çok sevinçliydim. Çünkü benim ibadetim ve iyiliklerim oldukça çoktu. Belki de ben öyle sanıyordum. "Hediyelerim çok iyi, kabul edilirim," diyordum. Bu yolculukta zannediyordum ki yalnız ben gidiyorum. Ama yolda gördüm ki, tüm varlıklar ve insanlar âlemi, hepsi birden Allah'a gidiyorlar. Gidenlerin de kendilerine göre hediyeleri vardı. Tüm evrenler bir bütün olarak Hakk'a gidiyorlardı. Bunları görünce hayretten hayrete düştüm.

Beni hayrete düşüren konulardan biri de, insanlardan başka hiçbir varlık amellerini ve iyiliklerini, ne ellerinde ne de dillerinde götürüyorlardı. Yani insandan başka hiçbir varlık yaptıklarından karşılık beklemiyorlardı. Yalnız insanlar cehaletlerinden dolayı yaptıklarına karşılık bekliyorlardı. Bu karşılık da kurtuluş karşılığıydı. Her varlık kendi vazifelerinde çok mutluydular. İnsanlar amelleriyle insanlıklarını bulacaklarını bilmediklerinden amel birikimiyle sevap beklediklerinden umutsuz ve mutsuzdular. Zaten ben bunların içeriklerini

biliyordum. Benim amacım bir an evvel Allah'a gidebilmek olduğundan yoluma devam ediyordum. Herkes kendi amelini yüklenmiş, benim gibi onlar da Allah'a gitmek üzere yollarına devam ediyorlardı. Bu yolculukta ben insanlar içerisinde çok mutluydum. Nedeni ise, benim hediyelerimin herkesin hediyelerinden daha çok olduğundandı.

Önce de yazdığım gibi hediyelerimiz, kendi amellerimiz ve insani hallerimizdi. Yolculuğumuz ilerledikçe insanların hediyeleri çoğalmaya başladı. Şöyle ki, bazı insanlar var ki, Allah yolunda canlarını başlarını vermiş olarak yollarına devam ediyorlardı. Mal, para, hizmet, amel; neler neler götürmüyorlardı ki... Zaman ilerledikçe benim kendi hediyem sıfır gibi görünmeye başladı. Mahcup olmakla beraber yine de hediye hediye deyip yoluma devam ettim.

Sonuçta bir vadiye geldim ki ne göreyim? Uçsuz bucaksız bir sahra ve de genişliğinin tarifi imkânsız. Ayrıca menzil de gönül menziliymiş. Bu bilgiler bana savurtsuz olarak nakşediliyordu. Bu sahrada gördüğüm manzara, ezelden beri gelen insanların hepsi hediyeleriyle beraber orada bekliyorlardı. Sahraya varınca ben daha ileri gitmek istedim. Hemen önüme geçildi. Bu önüme geçiş olgusu da kendimden kendime manevi bir güçtü.

Ben önüme geçenlere, "Allah bizi çağırmış onu görmeye gidiyorum," dedim. Bana denildi ki: "İyi geldin, ama ne var ki göremezsin." "Neden," dedim. "Sen ve sizler amelinizle gediğiniz için göremezsiniz," dediler. Ben onlara çıkışarak herkesin ameliyle Allah'a ulaşabileceğini savundum, onlar da bana cevaben "Evet, herkes ameliyle Allah'a gider. Ama ne var ki, amelini getirenler Allah'ı göremezler." O zaman baktım ki, ne canını ne başını getiren, ne amelini getiren, ne malını getiren hiçbirisi içeri alınmıyor. Ancak ameliyle gelip de amelini getirmeyenler içeri alınıyorlardı.

Sordum ki: "Bu kişiler ne zamandan beri burada bekliyorlar?" Bana manen açıldı ki, yaratılanlar, yaratılacaklar ve de geçmişte ölenlerin hepsi buradalar. Irk ve milliyet ayrımı hiç yoktur, yalnız amel ayrımı var. Bir de hizmet ile gönle girmek var ki, onlar her gözden gizli olarak, Allah'ın bilgisinde olup Allah'a gidebiliyorlardı.

Zaten amelin en üstünü de bir gönle girmektir. Nedeni ise, Allah'ın insan gönlünde olduğudur. Bunların açıklamasını zaten yapmıştım. Onun için sizlere tavsiyem, elinizden geldiği kadar gönül yapmaya ve de gönle girmeye gayret edin. Bunu başarmak için de hem muhatap, hem muhabbet, sevgi, aşk, hem de bilen bir kişiye ihtiyaç vardır. Tekrar konumuza dönersek, bu sahrada her ne kadar ileri gidemedimse de, bana sonsuz ilimler açıldı. Israrı geçersiz olduğu bir yerde ne var ki, hemen mânâdan ayıldım. Ve de anladım ki insana en iyi müreşit, Allah ve de Allah'a ulaşmış bir kişi, en seri vasiyet ise amel, en süratli gidiş ihlâs olmaktadır. Zaten yazdıklarım gördüklerimin yanında sıfır kalır. Onun için diyorum ki, kendinizi arıtmak için, işlemiş olduğunuz amel çeşitleri, her ne olursa olsun, hepsini kullanın. Ama hepsini menfaatsiz olarak insanlara faydalı diye yapın. Allah rızası için olsun. Kurtuluşunuz bu yoldadır.

Sevap için yapılan amel, insana yük olmaktan başka bir şeye yaramaz.